

Sygn. akt VI Ga 91/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus – Rząsa

Sędziowie: SO Beata Hass- Kloc (spr.)

SO Barbara Frankowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2013 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. S.

przeciwko: J. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 22 lutego 2013 r., sygn. akt V GC 285/12

I. oddała apelację,

II. zasądza od pozwanego J. K. na rzecz powódki A. S. kwotę 2.150 zł (dwa tysiące sto pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI Ga 91/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 czerwca 2013 r.

Pismem z dnia 15 grudnia 2011 r. powódka A. S. wniosła przeciwko J. K. pozew o zapłatę kwoty 18.771,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu podała, że strony łączyły trzy umowy sprzedaży, których przedmiotem były korek do wanienki, korek wanny anatomicznej i forma wtryskowa – nakładka na sedes. Z tytułu sprzedaży towaru wystawiła na rzecz pozwanego faktury VAT nr (...) (pozostało do zapłaty 654,58 zł), (...) (1.516,70 zł), (...) (16.600 zł). Pozwany mimo skierowania do niego wezwania nie zapłacił w całości należności wynikającej z w/w faktur VAT, a wręcz odmówił spełnienia świadczenia pieniężnego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podał, że strony łączyły faktycznie dwie umowy o realizację form

nr (...) na detal – korek do wanny anatomicznej oraz nr (...) na detal – nakładka na sedes. Stwierdził nadto, że dochodzone pozwem świadczenie jest nienależne. Wartość przedmiotu umowy nr (...) została określona na kwotę 24.400 zł brutto i pozwany w dniu 10 sierpnia 2010 r. dokonał na rzecz powódki przelewu kwoty 20.000 zł. Dodał, że współpraca stron w zasadzie opierała się o zapisy umowy o współpracy z dnia 21 sierpnia 2008 r.

Na wypadek uwzględnienia w całości roszczeń powódki podniósł zarzut potrącenia wierzytelność w kwocie 14.337,69 zł. Na potrącaną kwotę składają się 4.957,69 zł tytułem zwróconych w ramach reklamacji nocników oraz 9.380,00 zł tytułem kar umownych za nieterminowe wykonanie formy dla detalu (korek wanny anatomicznej).

W piśmie procesowym z dnia 21 lutego 2012 r. powód zaprzeczył twierdzeniom pozwanego podnosząc, że wysokość wynagrodzenia za formę na detal – nakładka na sedes została ustalona na kwotę 30.000 zł netto, a nie 20.000 zł.

Strona pozwana w piśmie z dnia 13 marca 2012 r. podtrzymała swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Rejonowy w Krośnie Wydział V Gospodarczy wyrokiem z dnia 1 lutego 2013 r., sygn. akt V GC 285/12, zasądził od pozwanego J. K. – (...) Przedsiębiorstwo Produkcji Handlu i Usług (...) w S., na rzecz powódki A. S. - (...)P. w N., kwotę 18.771,28 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania w kwocie 5.479 zł.

Zgodnie z poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami faktycznymi strony łączyły trzy umowy sprzedaży obejmujące trzy różne rodzaje towaru, tj. korek wanny anatomicznej, korek do wanienki i formę wtryskową - nakładkę na sedes. Z tytułu sprzedaży zostały wystawione trzy faktury na kwotę 1.516,70 zł, 5.734 zł i 36.600 zł. Pismami z dnia 5 stycznia 2011 r. i 16 czerwca 2011 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty nie uiszczonych części należności wynikającej z powyższych faktur na kwotę dochodzoną pozwem.

Pismem z dnia 20 czerwca 2011 r. pozwany odmówił zapłaty należności podnosząc, iż nie zostały rozliczone jego wierzytelności z tytułu kar umownych, reklamacji i zawyżonego kosztu wykonania formy nakładki sedesowej.

Nadto Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 15 stycznia 2010 r. strony zawarły umowę o wykonanie formy na detal – korek wanny anatomicznej. Termin wykonania umowy został określony na 8 tygodni od momentu wpłaty pierwszej zaliczki, która miała być uiszczona w ciągu 7 dni od daty podpisania umowy. Zgodnie z umową, w przypadku przekroczenia terminu wykonania umowy zamawiający miał prawo naliczyć kary umowne w wysokości 1% za każdy dzień opóźnienia. W dniu 18 stycznia 2010 r. pozwany wpłacił zaliczkę w kwocie 6.832 zł. Próby detalu – korek do wanny anatomicznej zostały dokonane w dniu 21 maja 2010 r.

W dniu 2 stycznia 2012 r. pozwany wystawił na rzecz powódki notę odsetkową na kwotę 11.340 zł tytułem kary umownej za opóźnienie wykonania umowy wynoszące 81 dni. W odpowiedzi na pozew pozwany skorygował kwotę kary umownej do 9.380 zł podając, że omyłkowo przyjął okres zwłoki na 81 dni, a w rzeczywistości było to 67 dni.

Pozwany w dniu 1 marca 2010 r. sporządził projekt umowy o wykonanie formy na detal – nakładka na sedes, określający wynagrodzenie za wykonanie tej umowy na kwotę 20.000 zł netto. Powódka nie wyraziła jednak zgody na zawarcie umowy według w/w projektu i jej nie podpisała. Potwierdziła ona jednak przekazanie pozwanemu formy wtryskowej wykonanej zgodnie z umową z dnia 1 marca 2010 r. (protokół zdawczo-odbiorczy). Na poczet powyższej umowy pozwany wpłacił powódce kwotę 20.000 zł.

Ustalenia co do ceny zmieniały się kilkakrotnie. Pierwotnie miało ono wynosić 35.000 zł, a później 45.000 zł. Wynikało to z aktualnych trendów branży

i przekonstruowania detalu lub ze zmniejszenia się cen tworzywa. Ostatecznie cena została telefonicznie ustalona na kwotę 30.000 zł netto. Takiej też treści umowa została przesłana pozwanemu, który jednak nie zwrócił podpisanej umowy

Ponadto Sąd podał, że strony łączyła umowa z dnia 21 sierpnia 2008 r. o współpracy regulująca ogólnie obowiązki stron.

W dniu 15 stycznia 2010 r. pozwany złożył reklamację co do nocników „kaczka” w ilości 1.490 sztuk, a w dniu 2 lutego 2012 r. wystawił powódce notę obciążeniową na kwotę 4.957,69 zł za nie zwrócone nocniki w ilości 1.224 sztuk. Powódka nie uznała reklamacji pozwanego z dnia 15 stycznia 2010 r.

Przedstawiając motywy swego rozstrzygnięcia Sąd I instancji stwierdził, że żądanie pozwu powódki nie budzi wątpliwości co do jego zasadności. Roszczenie w zakresie należności w kwocie 654,58 zł i 1.516,70 zł pozwany nie kwestionował, a jedynie podniósł zarzut potrącenia. Odnosząc się do należności w kwocie 16.600 zł wynikającej z faktury VAT z dnia 3 sierpnia 2010 r. Sąd podał, że roszczenie w tym zakresie zostało przez powoda należycie wykazane. Sąd dał bowiem wiarę zeznaniom powódki, iż wskazana w fakturze kwota została uzgodniona między stronami. Brak było bowiem odmiennych dowodów, chociażby w postaci przesłuchania pozwanego, które zostało pominięte wobec jego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawę.

Sąd wskazał, że oczywistym i niekwestionowanym faktem jest, iż umowa z dnia 1 marca 2010 r. nie została podpisana przez powódkę, a twierdzenie przez pozwanego, że fakt potwierdzenia protokołu zdawczo-odbiorczego z dnia 19 lipca 2010 r. przemawia za przyjęciem ustaleń projektu z dnia 1 marca 2010 r., nie może się ostać wobec treści emaila z dnia 6 sierpnia 2010 r., z której wynika, iż ostateczne ustalenia co do należności za wykonanie umowy nie zostały poczynione. W emailu tym powódka prosi o kontakt telefoniczny pozwanego, co przemawia za przyjęciem prawdziwości jej twierdzeń o telefonicznym ustaleniu ceny między stronami.

Odnosząc się do zarzutu potrącenia Sąd I instancji stwierdził, że nie może być uwzględniony z kilku powodów. Po pierwsze oświadczenie o potrąceniu zostało dokonane nie osobiście, a przez pełnomocnika, który nie był do tego należycie umocowany. Po drugie zgodnie z art. 479¹⁴ § 4 k.p.c. do potrącenia w toku postępowania mogą być przedstawione tylko wiarygodnie udowodnione dokumentami, co nie miało miejsca w sprawie. W zakresie należności za nie zwrócone nocniki to powódka nie uznała reklamacji pozwanego, co należycie wykazała pismem z dnia 24 marca 2010 r., a pozwany nie odebrał tego towaru, o co był proszony. Szczegółowo przyczynę nie uwzględnienia reklamacji wyjaśniła świadek E. O. wskazując, iż dokonała również dokumentacji zdjęciowej reklamowanego towaru. Zdaniem Sądu pozwany w żaden sposób natomiast nie wykazał zasadności kwoty wskazanej w notce obciążeniowej z dnia 2 stycznia 2012 r. Podobnie nie została wykazana zasadność naliczenia kar umownych za opóźnienie wykonania formy - korek wanny anatomicznej, wskazanych w notce odsetkowej z dnia 2 stycznia 2012 r. Pozwany, jako jedyny dowód na datę realizacji umowy, wskazuje email z dnia 21 maja 2010 r., gdy tymczasem powódka w swoich zeznaniach wskazała, że próby detalu zostały wykonane dopiero po dostarczeniu wianienki przez pozwanego w dniu 30 kwietnia 2010 r. i wtedy możliwe było dopiero spasowanie wianienki z korkiem, a próby doboru tworzywa z powodów technicznych musiały trwać dość długo. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów zaprzeczających powyższym zeznaniom powódki.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że zarzut potrącenia nie mógł zostać uwzględniony.

Dokonując oceny dowodów Sąd I instancji wskazał, że dał w całości wiarę zeznaniom powódki i świadków E. O. i S. K. (1). W ocenie Sądu dają one pełny obraz uzgodnień między stronami co do wykonania zamówienia oraz przyczyn zmieniającej się ceny za wykonanie zamówienia. Natomiast pozwany oprócz dowodu z dokumentów, nie zaferował skutecznie innych środków dowodowych.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy - na podstawie art. 535 k.c. – uwzględnił powództwo w całości. W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie

z przedłożonym przez powoda zestawieniem kosztów.

Pismem z dnia 3 kwietnia 2013 r. pozwany wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości i domagając się jego zmiany, względnie uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za obie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę wiarygodności i mocy dowodowej twierdzeń i dowodów przedstawionych przez pozwanego,
2. art. 232 k.p.c. w zw. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie za udowodnione twierdzeń powódki, że cena z tytułu umowy sprzedaży formy wtryskowej do nakładki na sedes wynosiła 30.000 zł netto a nie 20.000 zł,
3. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału w zakresie oceny dowodów materialnych oraz osobowych, dowolna, a nie swobodna ocena dowodów oraz przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów,
4. nieuwzględnienie zarzutu potrącenia, zgłoszonego przez stronę powodową, którego zapowiedź strona ta zgłosiła w pismach z dnia 20 czerwca 2011 r. przedstawionym jako dowód w sprawie oraz w odpowiedzi na pozew, a którego to zarzutu potwierdzenia przez samego pozwanego na rozprawie Sąd mu uniemożliwił na skutek pominięcia dowodu z przesłuchania go w charakterze strony, względnie uznania przez stronę powodową zasadności reklamacji części towaru - nocników tzw. „nowej kaczki” w ilości 266 szt. o wartości 494,76 zł,
5. pominięcie dowodu z przesłuchania pozwanego, mimo zgłoszenia takiego wniosku dowodowego przez tę stronę, a to na skutek nieobecności pozwanego na rozprawie, co wiązało się z nieuwzględnieniem wniosku pełnomocnika tej strony z dnia 28 stycznia 2013 r. o odroczenie rozprawy w dniu 1 lutego 2013 r., z uwagi na zły stan zdrowia pełnomocnika, przesłanego w tym samym dniu na adres Sądu i pełnomocnika, który to wniosek korespondował z wcześniejszym wnioskiem strony powodowej z dnia 23 stycznia 2013 r. o odroczenie rozprawy, a w konsekwencji pozbawienie w ten sposób strony pozwanej dostępności do Sądu.

Strona pozwana w apelacji wniosła nadto o dopuszczenie dowodu z przesłuchania pozwanego na okoliczności wskazane w odpowiedzi na pozew.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik strony pozwanej podał, że nieobecność pozwanego na rozprawie w dniu 1 lutego 2013 r. wiązała się z nieobecnością jego pełnomocnika, a cała sytuacja spowodowana była wnioskiem strony powodowej o odroczenie rozprawy w tym dniu, który to wniosek poparł pełnomocnik pozwanego, z racji niedyspozycji zdrowotnej.

Skarżący w apelacji powołał się na istniejące jego zdaniem sprzeczności w zeznaniach powódki i świadków.

W odpowiedzi na apelację pozwanego strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Nadto ustosunkowała się do jej zarzutów i wskazując na ich bezzasadność.

Pismem dnia 13 czerwca 2013 r. pozwany ustosunkował się do powyższego pisma powoda podtrzymując swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację pozwanego uznał, że Sąd I instancji w sposób wystarczający i jasny wyjaśnił motywy swego rozstrzygnięcia. Wskazał bowiem jakie poczynił ustalenia faktyczne oraz podał przepisy prawa materialnego jakie zastosował dokonując subsumpcji prawnej faktów w sprawie.

Odnosząc się do naruszenia art. 233 k.p.c. należy wskazać, że przepis ten daje sądowi możliwość oceny i mocy dowodów według własnego przekonania. Ocena dowodów może być zaś skutecznie podważona tylko wtedy gdy, brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (wyrok SN z 27.09.2002, II CKN 817/00, LEX nr 56906; wyrok SN z dnia 14.12.2001 r., V CKN 561/00). Sąd Okręgowy nie dopatrył się powyższych uchybień przez Sąd Rejonowy w toku postępowania pierwszoinstancyjnego

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnął z niego wnioski logicznie uzasadnione. Dlatego też podzielił stanowisko Sądu Rejonowego zarówno w zakresie ustaleń faktycznych, jak i podstawy rozstrzygnięcia.

Powódka w niniejszym procesie dochodziła od pozwanego zapłaty należności z faktur VAT nr (...).

Na poparcie zasadności swego roszczenia zawnioskowała dowody

z dokumentów oraz zeznań świadków i stron. Powyższe dowody zostały przeprowadzone w toku sprawy, z wyjątkiem przesłuchania pozwanego.

Pozwany zaś kwestionując zasadność roszczenia powódki na poparcie swych twierdzeń podniesionych w odpowiedzi na pozew zawnioskował dowody z dokumentów oraz przesłuchania stron.

W okolicznościach niniejszej sprawy należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, że powódka wykazała zasadność swego roszczenia zawnioskowanymi przez siebie dowodami, zaś pozwany nie podolał obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. wykazania prawdziwości twierdzeń podniesionych w odpowiedzi na pozew. Przedłożonymi dowodami z dokumentów pozwany nie zdołał bowiem zakwestionować faktu wykonania

i dostarczenia mu towarów objętych fakturami VAT nr (...) w zakresie objętym żądaniem pozwu.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego m.in. odnośnie ustaleń w zakresie ceny za wykonanie formy na detal – nakładka na sedes.

Sąd Odwoławczy nie dopatrył się również istotnych rozbieżności z treści zeznań świadków oraz powódki, które rzutowałyby na prawidłowość poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych w sprawie.

Wypada w tym miejscu podnieść, że sam fakt wystawienia przez powódkę faktury w dniu 03.08.2010r. wcale nie podważa wiarygodności e-maila z 06.08.2010r. i zeznań samej powódki. Powyższe okoliczności należy oceniać całościowo poprzez pryzmat pozostałych dowodów. Świadek S. K. wprost zeznał, że pierwotnie wynagrodzenie za formę na detal nakładka na sedes miało wynosić 35.000,00 zł; lecz z uwagi na pojawienie się produktu konkurencyjnego cena ta w uzgodnieniach między stronami się zmieniła.

O tym, zaś świadczy treść e-maila z 06.08.2010r. samego pozwanego z którego wynika, że proponuje cenę 35.353,16 zł (k. 51). Poza tym za taką interpretacją przemawia również, że pozwany dokonując przelewu kwoty 20.000,00 zł w zakresie umowy nr(...) wpisał „I rata”.

Odnosząc się zaś do podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia należy stwierdzić, że stanowisko Sądu Rejonowego w tej kwestii jest w pełni prawidłowe i zasadne. Jak trafnie zauważa Sąd I instancji w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje przepis art. 479¹⁴ § 4 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 3 maja 2012 r., zgodnie z którym do potrącenia w toku postępowania mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione

dokumentami. W niniejszym postępowaniu podniesiony przez pozwanego zarzut potrącenia podlegał zatem ocenie pod kątem jego dopuszczalności

w świetle art. 479¹⁴ § 4 k.p.c.

Nadmienić należy, że od potrącenia jako czynności materialnoprawnej, odróżnić trzeba zarzut potrącenia będący czynnością procesową. Oświadczenie o potrąceniu, o którym mowa w art. 499 k.c., jest czynnością materialnoprawną powodującą - w razie wystąpienia przesłanek określonych w art. 498 § 1 k.c. - odpowiednie umorzenie wzajemnych wierzytelności, natomiast zarzut potrącenia jest czynnością procesową, polegającą na żądaniu oddalenia powództwa w całości lub w części z powołaniem się na okoliczność, że roszczenie objęte żądaniem pozwu wygasło wskutek potrącenia. Oświadczenie

o potrąceniu stanowi zatem materialnoprawną podstawę zarzutu potrącenia.

Przedłożone do potrącenia noty zostały wystawione już w toku niniejszego postępowania a zatem objęte nimi wierzytelności powinny zostać wykazane dowodami z dokumentów, czego pozwany nie uczynił. W tym miejscu należy stwierdzić, że pismo z dnia 20 czerwca 2011 r. nie stanowi oświadczenia o potrąceniu a jedynie sygnalizuje możliwość kompensaty wzajemnych wierzytelności stron.

Należy także zgodzić się z Sądem Rejonowym, że pozwany nie zdołał w niniejszym procesie wykazać uchybienia przez powoda terminowi do wykonania formy – korek wanny anatomicznej, a co za tym idzie zasadności naliczenia kar umownych z tego tytułu.

W ocenie Sądu przywołany przez skarżącego e-mail z 21.05.2010r. świadczy jedynie o tym, że skoro trwają próby korka to forma dla niego musiała już być wykonana (k. 39); a więc nie może stanowić podstawy uznania, iż powódka przekroczyła termin do wykonania przedmiotowej formy.

Obowiązek udowodnienia roszczenia zgłoszonego do potrącenia obciąża bowiem zgłaszającego na ogólnych zasadach (art. 6 k.c.), zatem samo zgłoszenie w formie zarzutu procesowego nie oznacza jeszcze, że nastąpiły materialnoprawne skutki określone w art. 498 k.c. i 499 k.c.

(por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2010 r., V CSK 43/10, LEX nr 677907).

Należy w związku z powyższym zauważyć, że skarżący nie wziął pod uwagę całej treści pisma powoda z 24.03.2010 (k. 54) stanowiącego odpowiedź na złożoną przez niego reklamację. W treści powyższego wprost podano, że kwota uznanej reklamacji w kwocie 494,76 zł zostanie pomniejszona z ilości nocników na fakturze VAT przy kolejnej produkcji co świadczy o tym, że o tyle została zmniejszona należność pozwanego; osobną kwestią jest już zasadność zgłoszonych reklamacji – pozwanego z dnia 15.01.2010r. (k.36) w świetle uregulowań art. 563 § 2 kc.

Odnosnie zaś treści pisma pozwanego z 20.06.2011 r. (k. 14) wypada podnieść, że jego treść nie jest zgodna z treścią not z 02.02.2012r., albowiem w zakresie reklamacji pozwany w nocie wskazuje kwotę 4.957,69 zł, zaś w/w piśmie kwotę 3.464,40 zł ; natomiast w kwestii kar umownych w nocie jest to kwota 11.340,00 zł, zaś w/w piśmie kwota 5.636,40 zł (k. 14,40,37). Z tych też względów brak uwzględnienia w/w not przez Sąd Rejonowy przy ocenie nie wykazania wierzytelności przedstawionych przez pozwanego do potrącenia było słuszne.

Odnosząc się do zarzutu pominięcia dowodu z zeznań pozwanego należy zauważyć, że został on prawidłowo wezwany do stawienia na rozprawę wyznaczoną na dzień 1 lutego 2013 r. (k. 119). Zobligowany był zatem do obecności na rozprawie i faktu tego nie niweczyła okoliczność zawiadomienia przez pełnomocnika strony powodowej o wniosku o odroczenie rozprawy wyznaczonej na powyższy termin i przychylenia się pozwanego do tego wniosku (k. 125).

Stosownie do art. 156 k.p.c. Sąd nawet na zgodny wniosek stron może odroczyć posiedzenie tylko z ważnej przyczyny.

W prawdzie na mocy art. 214 § 1 k.p.c. rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyżyć. Z okolicznością z taką w sprawie nie mamy jednak do czynienia skoro

pełnomocnik strony powodowej wraz powodem stawił się, zaś strona pozwana uzasadnia brak swojego (pełnomocnika i pozwanego) stawiennictwa wnioskiem o odroczenie rozprawy.

Pełnomocnik powoda w swym wniosku powoływał się na trudne warunki atmosferyczne jednakże ostatecznie stawił się na rozprawę w dniu 1 lutego 2013 r. wraz z powodem. Pełnomocnik pozwanego zaś ograniczył się jedynie do złożenia pisma z dnia 28 stycznia 2013 r. nie zasięgając informacji w Sądzie czy przedmiotowa rozprawa została rzeczywiście odroczone. W konsekwencji jego, jak również pozwanego, niestawiennictwo zostało uznane za nieusprawiedliwione. Tym samym zasadnie Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego.

Pełnomocnik pozwanego dopiero w apelacji przedłożył dokumenty świadczące o jego chorobie. Dokumentacja ta nie wskazuje jednak aby nie mógł on stawić się na rozprawę w dniu 1 lutego 2013 r. Zresztą okoliczność ta powinna zostać wykazana zaświadczeniem lekarza sądowego (art. 214¹ § 1 k.p.c.), co nie miało miejsca.

Reasumując – w świetle powyższych przepisów - wyrok Sądu Rejonowego należało uznać za w pełni trafny wobec czego apelację pozwanego oddalono na podstawie art. 385 k.p.c.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego orzeczono jak w pkt II wyroku - na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.), zasądzając na rzecz pozwanego łącznie kwotę 2.150 zł stosownie do przedłożonego zestawienia kosztów (k. 178).